ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΤΕΤΟΙΑ ΜΕΡΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΣΙΝΕΑΚ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 48 - ΤΗΛ.: 620.320
ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
1975 - 1976

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

ΝΟΝΙΚΑ ΓΑΛΗΝΕΑ

μπέρναρντ σλέϋντ

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΤΕΤΟΙΑ ΜΕΡΑ

Κωμωδία

μετάφραση	:	παῦλος μάτεσις
σκηνικὰ	:	διον. φωτόπουλος
μουσικὴ ἐπιμέλεια	:	ζὰκ μεναχὲμ
δημοσιογραφικὰ κείμενα	:	ζᾶχος χατζηφωτίου
σκηνοθεσία	:	ἀνδρέας βουτσινᾶς

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ὁ Μπέρνανρτ Σλέηντ, ποὺ πρωτοπαρουσιάζεται στὸ Μπρόντγουαιη μὲ τὸ ἔργο τοῦτο, ἄρχισε τὴ θεατρική του καρριέρα σὰν ἠθοποιὸς καί, γιὰ σύντομο διάστημα, σὰν παραγωγός.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Κάθε χρόνο, ἴδια μέρα», ἔχει γράψει ἄλλα τρία ἔργα (τὰ δύο παιγμένα στὸν Καναδᾶ). Ἀκόμη, ἔχει γράψει ἔργα τηλεοπτικά, ποὺ παίχτηκαν στὰ ἀμερικάνικα δίκτυα καὶ στὸ BBC.

Ὁ Μπέρνανρτ Σλέηντ ζεῖ στὸ Λὸς Ἄντζελες μὲ τὴ γυναίκα του Τζίλλ καὶ τὰ δύο παιδιά τους.

ἀνδρέας βουτσινᾶς

Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης

Ἀπὸ τὸ «Σλοὺθ» 1970-71.

Ἀπὸ τὸν «Δὸν Ζουὰν» 1968-69.
Ἡ Νόνικα Γαληνέα μὲ τὸν Δημήτρη Χόρν.

Ἀπὸ τὴν «Ἥρα καὶ τὸ πανώνι» 1969-70. Ἡ Νόνικα Γαληνέα μὲ τὴν Κατίνα Παξινου.

Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης
Ἀπὸ τὸ πρόσεξε τὸ σκαλοπάτι 1972-73.

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ, ΤΕΤΟΙΑ ΜΕΡΑ

Οἱ πρῶτες ἐρωτήσεις ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ συγγραφέας εἶναι οἱ κλασικὲς δύο: ποῦ βρῆκε τὸ θέμα, καὶ πόσον καιρὸ τοῦ πῆρε τὸ γράψιμο. Ἡ ἀπάντησή μου ἐμένα καὶ στὶς δύο εἶναι μία: δὲν ἔχω ἰδέα.

Ἡ ἀπόπειρα νὰ ἰχνηλατήσω τὴ γένεση τοῦ θέματος μοῦ θυμίζει μιὰ μετακόμισή μας, χρόνια πρίν. "Οταν φτάσαμε στὴ νέα γειτονιά, ἡ κόρη μου, ἕξη χρονῶ τότε, μοῦ ἔθεσε τὸ πρόβλημά της: «Καὶ τώρα, πῶς θὰ πιάσω φίλο ἐγώ;». Τῆς ἐθύμισα πὼς «φίλο» εἶχε ξαναπιάσει — καὶ μὲ ἀποστόμωσε: «Αὐτὸ τὸ ξέρω: τὸ πῶς δὲν θυμᾶμαι».

Τὴν ἀρχικὴ ἰδέα γιὰ τὸ ἔργο μοῦ τὴν ἔδοσε, θυμᾶμαι, ἕνα ὅμορφο, ἀπομονωμένο πανδοχεῖο στὴ Βόρεια Καλιφόρνια, ὅπου εἶχα περάσει πρὶν χρόνια ἕνα ἥσυχο Σαββατοκύριακο μὲ τὴ γυναίκα μου. Τὸ δωμάτιο, φορτωμένο ἀντίκες, μὲ τζάκι κι ἕνα μεγάλο ξεκούρντιστο πιάνο, μοῦ φάνηκε σὰν τέλειο σκηνικὸ γιὰ μιὰ ρομαντικὴ κωμωδία. Ὁ πειρασμὸς νὰ γράψω ἔργο μὲ δύο μόνο πρόσωπα μὲ γυρόφερνε καιρό. Σκηνικὸ καὶ θέμα λοιπὸν μπῆκαν στὸ ἀρχεῖο τῆς μνήμης μου.

Τὸ θέμα κυκλοφοροῦσε, στὰ ἑπόμενα χρόνια, μέσα στὸ μυαλό μου, πότε μὲ τὴ μία καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη μορφή. "Ωσπου μία μέρα, σ' ἕνα τζὲτ ποὺ μὲ πήγαινε στὴ Χαβάη, καὶ ἀφοῦ εἶχε ἐξαντλήσει ὅλες τὶς τέρψεις (εἶδα μέχρι καὶ τὴν προσφερόμενη ταινία) τοῦ ταξιδιοῦ, ξαφνικὰ τὸ ἔργο διατυπώνει τὴν ἀξίωση νὰ γραφτεῖ. Ζήτησα λοιπὸν χαρτὶ ἀπὸ τὴν ἀεροσυνοδὸ καὶ τὸ ἄρχισα.

Κι ἔτσι φτάνουμε στὴ δεύτερη ἐρώτηση. Μοῦ πῆρε 8 ἑβδομάδες νὰ τὸ τελειώσω. Ἡ πιὸ δύσκολη φάση ὅμως, ἡ «κριτικὴ ἀποτίμηση», πῆρε πολὺ περισσότερο καιρό, καὶ σὲ ὧρες ἀπίθανες. Μὲ τὴν εὐκαιρία, σημειώνω πὼς ἡ φάση τῆς «κριτικῆς ἀποτίμησης» εἶναι καὶ θολικὸ πρόσχημα νὰ γλυτώνεις ἀπὸ ἀχάριστες ἀγγαρίες. Παράδειγμα: ἂν τύχει νὰ λιάζομαι μισο-ναρκωμένος σὲ μιὰ σαίζ-λόνγκ, καὶ ἡ γυναίκα μου φωνάζει νὰ βγάλω ἔξω τὰ σκουπίδια, τῆς ἀπαντάω θιγμένος: μά γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ ἐπιτέλους — δὲ βλέπεις ὅτι ἐργάζομαι!!...

Πρῶτος μου ἀναγνώστης ἦταν ἡ γυναίκα μου. Μόλις τέλειωσε καὶ τὴν τελευταία ἁράδα, ἡ γνώμη της διατυπώθηκε ἀκαριαῖα: «Δὲ μοῦ λές: ποῦ τὰ ἔμαθες ἐσὺ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ μοιχεία;». Προσπάθησα νὰ περισωθῶ μὲ τὴν ἀπάντηση πώς, ὁ ἠθοποιὸς δὲν χρειάζεται νὰ κάνει φόνο γιὰ νὰ παίξει τὸ φονιά, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐντυπωσίασα. Καὶ δοκιμάζω ἄλλο ἐπιχείρημα: «"Ε, τὶ συγγραφέας εἶμαι, ἔχω φαντασία. Ἀφοῦ ξέρεις πόσο θαριέμαι νὰ ψάχνω σὲ ἀρχεῖα κι ἐφημερίδες γιὰ πραγματικὰ στοιχεῖα».

"Οπου πέφτει άλλη παύση, πιὸ παγερὴ — δὲν τὴν ἔπεισα. Καὶ συνεχίζω: «Κοίτα νὰ δεῖς, κάθε ἄντρας ἔχει ἀπωθημένα ὄνειρα. "Αλλοι τὰ ζοῦν. 'Εγὼ τὰ κάνω θέατρο». "Οπου ἡ γυναίκα μου δείχνει τὸ χειρόγραφο καὶ μοῦ ἀπαντάει: «Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ δικά σου ἀπωθημένα!!». 'Αλλὰ τὴν ἀπάντηση τὴν εἶχα ἑτοιμη: «Γιατί, μήπως δὲν εἶναι καὶ δικά σου! Καὶ τοῦ καθενός!».

Στὴ συνέχεια, καταφεύγω στὴν κρίση τοῦ γιοῦ μου. 'Ηταν στὰ δεκάξη του τότε, θουτηγμένος σὲ διαθάσματα γιὰ κάτι ἐξετάσεις, καὶ τὸ μυαλό του κολλημένο σὲ θαθμολογίες καὶ τέτοια. Μοῦ ξαναγύρισε τὸ χειρόγραφο, ὅπου εἶχε σημειώσει λακωνικά: ἄριστα μὲ τόνο.
Παίρνω θάρρος λοιπὸν ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἐτυμηγορία, καὶ δίνω τὸ ἔργο σ' ἕνα φίλο — καὶ συγγραφέα. Λίγες ὧρες μετά, μοῦ χτυπάει τὴν πόρτα, μὲ τὸ χειρόγραφο σφιγμένο νευρικὰ στὰ χέρια του, καὶ συγχισμένη φάτσα. Τὸν κοιτάζω, περιμένω, αὐτὸς τίποτα. Τελικά, μὲ πολὺ κόπο, ἀποφαίνεται: «δὲν εἶναι κακό». Μιὰ ματιὰ στὸ κιτρινισμένο μοῦτρο του, καὶ οἱ συγγραφικές μου ἐλπίδες ἀπογειώνονται. 'Αφοῦ κατάφερα νὰ συγχίσω συγγραφέα, κάτι ἄξιζε τὸ ἔργο γραφτό μου.

"Οταν πρωτοπαίζεται ἔργο σου, φυσικὸ εἶναι νὰ σ' ἐνδιαφέρουν ἄμεσα οἱ ἀντιδράσεις τοῦ κοινοῦ. "Οταν παιζόταν στὸ Μπόστον, στὴν «δοκιμαστικὴ τουρνέ», μιὰ θραδιὰ δὲν παρακολούθησα τὴν παράσταση. Μετά, καθὼς τρώγαμε, ὁ σκηνοθέτης μοῦ λέει τυχαῖα: ξέρεις, ἀπόψε στὴν παράσταση κάποιος ἔκανε ἐμετό. Καὶ ἡ δική μου, αὐθόρμητη ἀντίδραση: πάνω σὲ ποιὰ ἀττάκα; Καμιὰ φορὰ οἱ συγγραφεῖς γίνονται λιγάκι μανιακοί.

Μιὰ πολὺ εὐνοϊκὴ κριτική, στὸ Μπόστον πάλι, τὴν ἄκουσα ἕνα θράδι, στὸ σχόλασμα. Μιὰ κυρία, ποὺ φανερὰ εἶχε διαθεῖ ἀπὸ χρόνια τὰ ἑθδομήντα, γυρίζει καὶ λέει στὴ φιλενάδα της — λιγάκι μεγαλύτερή της αὐτή: Ξέρεις Βίθιαν, ἂν μᾶς τύχει ἐμᾶς τέτοιος δεσμός, στὴν ἡλικία μας, φρόνιμο εἶναι ν' ἀλλάξουμε τὸν τίτλο: κάθε μήνα τέτοια μέρα.

"Οταν τὸ ἔργο παιζόταν στὴ Ν. 'Υόρκη, ἀκούω σ' ἕνα ρεστωρὰν τὸν διπλανό μου νὰ μιλάει μὲ τὸ κορίτσι του. "Ελεγαν γιὰ τὸ ἔργο μου. «Αὐτὸ τὸ πράμα πρέπει νὰ τὸ δοῦμε. "Εχει, λέει, δύο ζευγάρια ποὺ πᾶνε διακοπὲς μιὰ φορὰ τὸ μήνα καὶ κάνουν ἀλλαξιὰ τὶς γυναῖκες τους». Καὶ συνέχισε, μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ ἔργου μου, διαστρεθλωμένη στὰ καθ' αὐτόν. Παρότι ἡ δική του ὑπόθεση τοῦ δικοῦ μου ἔργου ἦταν ἐντυπωσιακή, ὡστόσο κάνω νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ ἀποκαταστήσω τὴν ἀλήθεια, ὅταν ἀκούω τὴν κοπέλα του: «Πω, πω, ἀπίθανο θὰ εἶναι. Βγάλε εἰσιτήρια».

Καὶ ξανακάθισα στὴ θέση μου.

διον. φωτόπουλος

παῦλος μάτεσις

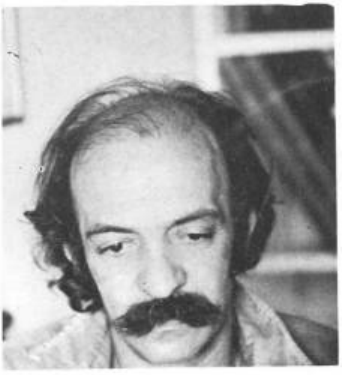

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΒΟΥΤΣΙΝΑ - ΤΑΧΤΣΗ

ΤΑΧΤΣΗΣ: Σὲ θυμᾶμαι ἀπ' τὸ 1948. Εἴμασταν καλεσμένοι ἕνα μεσημέρι νὰ φᾶμε στὸ σπίτι ἑνὸς κοινοῦ φίλου.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Ναί. Πῶς τὸν λέγανε;

ΤΑΧΤΣΗΣ: Δὲ θυμᾶμαι. Ἦταν ψηλός, κι εἶχε γαλάζια, ξασπρουλιάρικα μάτια. Τί νέοι ποὺ εἴμασταν τότε! Καὶ σὺ σχεδὸν παιδί. Ἀλλ' ἕνα παιδὶ-τέρας. Εἶχες τὴ μεγαλύτερη ἄνεση ἀπ' ὅλους μας. Ἔλεγες χαριτωμένα πράματα, κι ἔβρισκες καὶ τὸν καιρὸ νὰ γεμίζεις τὰ ποτήρια μας μὲ κόκκινο κρασί. Τὴ θυμᾶμαι ἀκόμα αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἦταν σὰ νὰ σκηνοθετοῦσες ἕνα μικρὸ μονόπρακτο, στὸ ὁποῖο ἔπαιζες συγχρόνως καὶ τὸν κύριο ρόλο. Ὅταν ἔμαθα ὅτι εἶχες γίνει σκηνοθέτης, δὲ μοῦ φάνηκε καθόλου περίεργο. Ἔκανες ἀπὸ τότε θέατρο ἢ ὄχι;

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Ἄρχισα νὰ κάνω θέατρο μόνος μου, στὸ δωμάτιό μου. Μιλοῦσα φωναχτὰ στοὺς φίλους μου σὰ νὰ ἦταν παρόντες. Ἔκανα θέατρο γιὰ νὰ ξορκίζω τὴ μοναξιά μου.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Καταλαβαίνω. Καὶ δὲν τὄχεις θαρεθεῖ ἀκόμα;

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Ὄχι. Τὸ θέατρο εἶναι σὰν τὴ ζωὴ — δὲν τελειώνει παρὰ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ πεθαίνουμε. Ἐξακολουθεῖ, λόγου χάρη, νἄχει κανεὶς φίλους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συνεχίσει κάποια φιλία ποὺ κόπηκε κάποτε στὴ μέση. Καὶ πάντα κόβεται στὴ μέση. Εἴμαστε ὅλοι μας σὰν τὰ τραῖνα σ' ἕνα σταθμό. Νομίζεις πὼς καὶ τὰ δυὸ θ' ἀκολουθήσουν παράλληλη πορεία, ἀλλὰ στὸ τέλος καθένα πηγαίνει πρὸς ἄλλη κατεύθυνση.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Ναί. Καὶ καμιὰ φορὰ ξεκινάει τὸ πλαϊνὸ τραῖνο, καὶ νομίζεις πὼς ἔχει ξεκινήσει τὸ δικό σου. Ὅταν ἐξαφανιστεῖ καὶ τὸ τελευταῖο βαγόνι, καταλαβαίνεις πὼς τόσην ὥρα ποὺ νόμιζες πὼς κινεῖσαι, ἤσουν ἀκίνητος. Μὰ δὲ μοῦ λές, τί σ' ἔκανε, μὲ τόσες ἐπιτυχίες στὸ ἐξωτερικό, νἄρθεις νὰ δουλέψεις στὴν Ἑλλάδα;

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Πᾶνε πολλὰ χρόνια ποὺ ἤθελα νἄρθω στὴν Ἑλλάδα — ἀλλ' ὄχι σὰν τουρίστας. Εἶμαι σκηνοθέτης, κι' ἤρθα νὰ λειτουργήσω σὰ σκηνοθέτης. Ἦρθα ν' ἀνταποδόσω στοὺς ἕλληνες αὐτὸ ποὺ μοῦδοσαν στὰ παιδικά κι' ἐφηβικά μου χρόνια.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Τί.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Μὲ δίδαξαν τὴν ἀγάπη γιὰ τοὺς ἄλλους.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Νομίζεις πὼς ἀγαπᾶμε ποτὲ εἰλικρινὰ τοὺς ἄλλους;

'Απ' τή παράσταση τῆς Νέας 'Υόρκ

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΤΕΤΟΙΑ ΜΕΡΑ

Same time Next year

Τὸ ἔργο παίζεται στὸ δωμάτιο ἑνὸς πανδοχείου-ξενοδοχείου, καμωμένο στὴν ἀρχιτεκτονικὴ Νέας 'Αγγλίας, διακόσια μίλια βορινὰ ἀπὸ τὸ Σ. ραντσίσκο.

ΠΡΑΞΗ Α:

Σκηνὴ 1. Κυριακή, Νοέμβρης 1950
» 2. Σαββάτο, Νοέμβρης 1955
» 3. Σαββάτο, Νοέμβρης 1960

ΠΡΑΞΗ Β:

Σκηνὴ 1. Σαββάτο, Νοέμβρης 1965
» 2. Σαββάτο, Νοέμβρης 1970
» 3. Σαββάτο, Νοέμβρης 1975

Μεταξὺ Α καὶ Β μέρους Διαλ. 15΄

Ellen Burstyn καὶ ὁ Charles Grodin

ΠΡΟΣΩΠΑ
Ο ΤΖΩΡΤΖ — ἕνας ἄντρας — Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης
Η ΝΤΟΡΙΣ — μιὰ γυναίκα — Νόνικα Γαληνέα

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: "Οχι. Τοὺς ἀγαπᾶμε ἐπειδὴ ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀγαπήσουν.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Αὐτὸ εἶναι πανανθρώπινο καὶ μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις ὁπουδήποτε.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Εἶν' ὅμως πιὸ ἐνδιαφέρον νὰ τὸ κάνεις στὸν τόπο ποὺ γινε γιὰ πρώτη φορά.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Θὲς νὰ πεῖς γιὰ πρώτη φορὰ στὴ δική σου ζωή;

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Ναί, ἀλλὰ καὶ γιὰ πρώτη φορα στην 'Ιστορία. Οἱ ἕλληνες εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ —

ΤΑΧΤΣΗΣ: "Ωχ! 'Εννοεῖς τοὺς ἀρχαίους ἕλληνες. Τὸ ξέρω θέθαια. 'Ο ἑλληνικὸς λαός, ποὺ μαζί μ' ὅλα τους τὰ ἐλαττώματα, ἔχει κληρονομήσει μυστηριωδῶς — μέσω τῆς γλώσσας, ὑποθέτω — καὶ μερικὲς ἀπ' τὶς ἀρετές τους, δὲ μιλάει ποτὲ γι' αὐτοὺς χωρὶς κάποια εἰρωνεία.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Πάντως εἶν' οἱ πρῶτοι ποὺ ἀνακάλυψαν τὸ διάλογο.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Τὶ ἐννοεῖς διάλογο; Οἱ σύγχρονοι ἕλληνες δὲν κάνουν ποτὲ διάλογο — μονολογοῦν.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: "Οταν λέω διάλογο, ἐννοῶ τὸ αἴσθημα ποὺ ἔχει κάποιος, ὅτι γιὰ νὰ ὑπάρξει ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον ἄλλο. Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μαζί — εἶναι τόσο τραγικό, μὰ καὶ τόσο ὄμορφο.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Δὲ νομίζεις ὅτι ζῶντας μ' ἕναν ἄνθρωπο, χάνεις τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσεις μὲ δέκα, ἑκατὸ ἢ χίλιους ἄλλους, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σοῦ προσφέρουν δέκα, ἑκατὸ ἢ χίλιες φορὲς περισσότερα;

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Μὰ φυσικά! 'Εξ ἄλλου τὸ «Κάθε χρόνο τέτοια μέρα» αὐτὸ ἀκριβῶς λέει: ὅτι γιὰ νὰ ζήσεις μ' ἕναν ἄνθρωπο, πρέπει νὰ ζήσεις καὶ μ' ἄλλους. "Η, ὅτι γιὰ νὰ ζεῖς μὲ τοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ μπορεῖς νὰ ζεῖς μ' αὐτὸν τὸν ἕνα.

ΤΑΧΤΣΗΣ: Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι πολὺ ὡραῖο. Ξαφνικὰ νιώθω σὰ νἄναι πάλι 1948.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ: Μὰ εἶναι!

ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ

● 'Ο ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ γεννήθηκε τὸ 1927 στὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ μεγάλωσε στὴν 'Αθήνα. Πέρασε τὴν ἐφηβεία του στὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς καὶ στὰ πρῶτα, χαώδη μεταπολεμικὰ χρόνια. Φοίτησε τρία χρόνια στὰ Νομικά. 'Υπηρέτησε στὸ Στρατὸ ὡς ἀνθυπολοχαγός. Μὲ τὴ συλλογὴ ποιημάτων «'Η Συμφωνία τοῦ Μπραζίλιαν» (1954) ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸς στοὺς λογοτεχνικοὺς κύκλους τῆς 'Αθήνας. Μετὰ τὴ δημοσίευση τῆς συλλογῆς «Καφενεῖο τὸ Βυζάντιο» (1956), ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ τὴν ποίηση, κι ἐπεδόθη στὴν πεζογραφία. 'Απὸ τὸ 1954 ὡς τὸ 1964 ἔζησε σχεδὸν ἀδιάκοπα ἔξω ἀπ' τὴν 'Ελλάδα —στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, 'Αφρική, Αὐστραλία καὶ Η.Π.Α.— ἐξασκώντας τὰ πιὸ ἀντιφατικὰ ἐπαγγέλματα. 'Εκτὸς ἀπὸ «Τὸ Τρίτο Στεφάνι», ἔχει γράψει διηγήματα («Τὰ Ρέστα», 'Ερμῆς 1972) καὶ δοκίμια. «Τὸ Τρίτο Στεφάνι» ἔχει κυκλοφορήσει στὴ Γαλλία ἀπὸ τὸν Gallimard, στὴν 'Αγγλία ἀπὸ τὸν Alan Ross, καὶ στὶς Η.Π.Α. ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Red Dust. Εἶναι τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα ποὺ κυκλοφόρησε στὶς ἐκδόσεις βιβλίων τσέπης Penguin.

Ἐπιμέλεια προγράμματος διαφημίσεις:
ΑΥΛΑΙΑ ΖΑΛΟΓΓΟΥ 7 — Τηλ. 620.740

Τὰ ἔπιπλα τῆς σκηνῆς εἶναι προσφορᾶ τῶν καταστημάτων ΜΠΑΞΕΒΑΝΗ

Μηχανικὸς Σκηνῆς: ΘΩΜΑΣ ΜΑΤΣΟΓΛΟΥ

Φροντιστής: ΜΙΧΑΛΗΣ ΤΣΟΛΙΝΑΣ

Ἠλεκτρολόγος: ΘΑΝΑΣΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἠχητικά: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΤΑΚΗΣ

Habilleuse: ΕΛΕΝΗ ΡΑΜΟΥΝΔΟΥ

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ «Τὸ Θεώρημα»
• ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ • ΦΥΣΙΚΗ • ΧΗΜΕΙΑ • ΕΛΛΗΝΙΚΑ •
ΑΧΑΡΝΩΝ 78 Κ ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ 1
ΣΤ. ΧΕΥΔΕΝ (ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ «ΠΛΑΖΑ»)
Πληροφορίες:
Τηλέφωνα: 82.28.841 - 600.529
Ἐξασφαλισμένη ἐπιτυχία.